

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců Mgr. Jaroslava Škopka a Mgr. Jany Komínkové v právní věci **žalobce: N. H. H.**, nar..., zastoupeného JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou, se sídlem Wenzigova 5, 120 00 Praha 2 proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. února 2012 č.j. MV-63077-4/SO-2011

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalované o zamítnutí odvolání žalobce a potvrzení rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 14.3.2011, čj. OAM-00423/PP-2011, jímž správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu podle ust. § 87e odst. 1 písm. c) zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce v žalobě tvrdil, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť důvody pro zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu nebyly dány. Podle žalobce došlo k porušení ust. § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, když napadené rozhodnutí není náležitě zdůvodněno. Rovněž správní orgán podle žalobce porušil povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 ve spojení s § 50 odst. 3 věta druhá zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu. Celý případ byl podle žalobce správním orgánem posouzen z formálního hlediska v rozporu s ust. § 2 správního řádu. Žalobce označil za skutkově nepodložený závěr správních orgánů, podle něhož se měl dopustit obcházení zákona podle ust. § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. s cílem získat povolení k přechodnému pobytu, neboť ani účelově neuzavřel manželství ani jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství. Manželství s matkou nezletilé L.N. uzavřel téměř po třech letech od narození nezletilé. Pokud se takového jednání dopustily jiné osoby, měl žalobce za to, že mu to nelze klást za vinu a odůvodnit tím zamítnutí jeho žádosti. Žalobce dále uváděl, že se od uzavření manželství řádně staral o nezletilou jako otec, a když vyšly najevo pochybnosti, zda je J.B. otcem nezletilé, byl vypracován znalecký posudek z oboru genetiky, který určil otcovství žalobce. Následně byla u Okresního soudu v Tachově podána žaloba podle § 62 zákona o rodině. Žalobce měl za to, že předloženým znaleckým posudkem bylo prokázáno, že je rodičem občanky ČR. Existuje mezi nimi nejen rodinný vztah, nýbrž i citové vazby vyplývající z toho, že nezletilá žije s žalobcem od uzavření manželství ve společné domácnosti a žalobce jí poskytuje výchovu a výživu. Podle názoru žalobce úvaha o účelovosti zapsání občana ČR jako otce nezletilé není podložena důkazy a vyplývá z okolností, kdy matka stýkající se intimně s více muži, si otcovstvím nemusí být jistá a uznání otcovství zcela závisí na rozhodnutí rodičů před matrikou a nemusí se jednat o úmyslné obcházení zákona. Samotný pojem veřejného zájmu podle § 2 odst. 4 správního řádu je podle žalobce neurčitým pojmem, který spolu se zásadou nestranného postupu a rovného přístupu a zásadou ochrany legitimního očekávání má vést k zachování ústavních principů správního řízení. Úvahy o rozporu s veřejným zájmem podle žalobce neobstojí. Žalobce dále odkázal na kap. VI. čl. 27 odst. 1 směrnice č. 2004/38/ES, podle které lze omezit svobodu pohybu a pobytu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost z důvodu veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Opatření přijatá z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním jednání, chování dotyčné osoby. Osobní chování musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou, nebo souvisí s generální prevencí, nejsou přípustná. Žalobce tvrdil, že se nedopustil žádného jednání narušujícího veřejný pořádek, veřejnou bezpečnost nebo veřejné zdraví. Žalobce označil za důkaz vlastní výpověď a výslech jeho manželky. Dále žalobce předložil rodný list L.N., nar... ze dne 10.9.2012, v němž je žalobce uveden jako otec dítěte.

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby, přičemž odkázala na napadené rozhodnutí.

Ze správního spisu vyplývá, že dne 30.9.2010 požádal žalobce o povolení k přechodnému pobytu za účelem sloučení rodiny s občanem ČR. Současně předložil prohlášení, že bydlí ve společné domácnosti s manželkou N. T. S., nar... a společnou dcerou L. N., nar..., občankou ČR, a proto žádá o (trvalý) pobyt. Dále předložil osvědčení o státním občanství České republiky pro L.N., ze dne 14.9.2006 a rovněž její rodný list ze dne

11.5.2006, kde je jako otec uveden J.B., nar.... Dále žalobce předložil oddací list ze dne 20.2.2008, podle něhož je žalobce manželem N. T. S., nar... Další listinou je prohlášení J.B. ze dne 12.10.2009, že souhlasí s osvojením L.N. manželem matky dítěte, tedy žalobcem, jelikož se s dítětem nestýká a nemá k němu žádný citový vztah. Podle potvrzení o zajištění ubytování cizinců ze dne 5.10.2010 má žalobce zajištěn ubytování na adrese... na dobu neurčitou.

Součástí správního spisu jsou výpisy z technologického centra MV ČR ze dne 27. a 28.12.2010. Ohledně L.N., nar... je jako otec uveden J.B. Ohledně J.B. se uvádí, že je ženatý a má kromě L.N. další dítě D. M. L., nar...

Svědce N. T. S. dne 9.11.2010 vypověděla, že manžel s ní bydlí na adrese... asi od března 2009 a že mají spolu syna N. T. H., nar... Svědkyně se podle svého tvrzení někdy v roce 2007 dozvěděla, že její manžel má ještě jedno dítě P.Ž., a to zřejmě s Českou. Svědkyně si v době, kdy se dcera L. narodila, myslela, že její otec je Čech, a pro matriku uvedla, že otcem dítěte je Čech, který se jmenuje „H.“. Nyní si svědkyně myslí, že otcem je její manžel, protože se mu podobá.

Podle znaleckého posudku z oboru zdravotnictví-genetika ze dne 6.12.2010 lze pokládat biologické otcovství žalobce k nezletilé L.N. za prakticky prokázané.

Do protokolu ze dne 2.12.2008 čj. CPPH-09587/CI-2008-65, týkajícího se žádosti o povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny, žalobce uváděl, že bydlí na adrese..., od 15.12.2004. Tvrdil, že má dceru jménem P.Ž., nar..., kterou navštěvuje v dětském domově a posílá jí výživné a chtěl by se o ni starat. Dále uváděl, že je zatím sám, má přítelkyni, a pokud tato bude mít pochopení, chtěl by tuto dceru vychovávat společně. Tvrdil, že jiné děti nemá. Současně tvrdil, že požádal o svěřeni dítěte do vlastní péče. Tvrdil, že chce získat pobyt, aby mohl řádně pracovat a starat se o dceru.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 14.3.2011 byla žádost žalobce zamítnuta s odůvodněním, že bylo sice prokázáno, že žalobce je otcem nezletilé L.N., ročník ..., ale pro účely posouzení, zda je žalobce rodinným příslušníkem občana Evropské unie, správní orgán vycházel z rodného listu, kde je jako otec zapsán J.B. Správní orgán byl nucen vycházet z rodného listu z toho důvodu, že podle vyjádření Okresního soudu v Tachově a následně Krajského soudu v Plzni není soudům v České republice dána pravomoc rozhodnout o nezrušitelném osvojení. Proto nelze žalobce považovat za rodiče občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb. Správní orgán se pozastavil nad skutečností, že žalobce má manželku od 20.2.2008, ale v žádné ze žádostí podané v období od 10.10.2008 do 4.8.2010 ji jako svoji manželku neuvedl. Uvedl ji teprve v žádosti ze dne 23.9.2010, kdy žalobci reálně hrozilo, že bude muset vycestovat z území České republiky. Rovněž správní orgán I. stupně připomněl, že manželka žalobce uvedla ve výpovědi, že má s žalobcem syna N. T. H., nar..., kterého však žalobce rovněž v žádné žádosti neuvedl. Správní orgán I. stupně poukázal na skutečnost, že žalobce podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu poslední den lhůty k vycestování z území ČR uvedenou ve výjezdním příkazu, který byl udělen Cizineckou policií Praha – venkov s dobou platnosti do 30.9.2010. Správní orgán I. stupně poukázal na ust. § 50 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., podle něhož

výjezdní příkaz opravňuje cizince k přechodnému pobytu na území po dobu nezbytnou k provedení neodkladných úkonů a k vycestování z území. Podle správního orgánu není podání žádosti o povolení k přechodnému pobytu za účelem soužití s občanem České republiky neodkladným úkonem spojeným s vycestováním. Podle správního orgánu I. stupně je z jednání žalobce zřejmá snaha obejít zákon č. 326/1999 Sb., s cílem získat povolení k přechodnému pobytu. Z materiálu cizinecké evidence vyplývá, že se žalobce od roku 2007 snaží získat jakýmkoliv způsobem jakékoliv povolení pobytu za účelem soužití s občanem České republiky. Správní orgán neshledal tak důvod, pro který by měl být žalobci povolen přechodný pobyt na území České republiky.

V odvolání proti tomuto rozhodnutí žalobce tvrdil, že se od uzavření sňatku na výchově i výživě nezletilé L.N. podílel, a proto podával návrh na její nezrušitelné osvojení. Vzhledem k tomu, že poté vznikly pochybnosti na straně žalobce ohledně otcovství k nezletilé L.N., nechal vypracovat znalecký posudek potvrzující jeho biologické otcovství. Tato skutečnost byla podle žalobce zjištěna nově, proto o ní správní orgán neprodleně informoval. Dále tvrdil, že s manželkou a nezletilou L.N. společně trvale žijí a uhrazují náklady na své potřeby od roku 2009 a bydlí na adrese... Na adrese..., byl žalobce hlášen do 3.3.2009, což podle něho koresponduje s výpovědí svědkyně, že na adrese... bydlí asi od března 2009. Žalobce poukázal na skutečnost, že uplynuly lhůty pro popření otcovství a není právní nárok na to, aby Nejvyšší státní zastupitelství podalo návrh na popření otcovství. Žalobce dále tvrdil, že v ČR žije i jeho dcera P.Ž., nar..., ze žalobcova souběžného vztahu. N. T. H., nar..., žije s žalobcem a jeho manželkou ve společné domácnosti, ale žalobce není uveden v rodném listě jako otec. K odvolání žalobce přiložil kopii podnětu k popření otcovství ze dne 28.6.2011.

Žalobou napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. V odůvodnění žalovaná poukázala na čl. II. bod 1 zák. č. 427/2010 Sb., podle něhož se správní řízení dokončí podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona (tj. ve znění do 31.12.2010). Podle žalované ze spisu vyplývá, že v rodném listu nezletilé je uveden jako otec J.B. Jelikož pan J.B. je podle centrální evidence obyvatel také otcem nezletilé D. M. L., nar..., občanky České republiky, je zde podezření, že svým jednáním napomáhá k neoprávněnému pobytu občanům třetích zemí. Žalobce doložil prohlášení, že bydlí ve společné domácnosti s manželkou a dcerou L.N., občankou ČR a že on je jejím biologický otec. Následně předložil znalecký posudek o tom, že je biologickým otcem nezletilé L.N., čímž chtěl utvrdit správní orgány v rodinných vazbách. Podle žalované není takové jednání v souladu s veřejným zájmem, neboť skutečnost, že otec i matka jsou státními příslušníky třetího státu, žádají o povolení k pobytu na území České republiky, tedy se snaží získat oprávnění k pobytu za účelem soužití s dítětem, jež získalo České státní občanství díky „účelovému“ zapsání občana EU do rodného listu, prokazatelně potvrzuje přímou účelovost takového jednání. Žalovaná citovala ust. § 50 odst. 1 věta druhá zák. č. 500/2004 Sb., podle něhož podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán, který je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. Obecný (veřejný) zájem spočívá podle žalované v ochraně České republiky před neoprávněně získanými povoleními k pobytu ze strany cizích státních příslušníků. Žalovaná dále uvedla, že např. v podaných žádostech žalobce od roku 2009 vždy uváděl, že je svobodný, ačkoliv dne 20.2.2008 uzavřel manželství s paní N. T. S. Dále v odvolání žalobce

uvádí, že má na území ČR dceru P.Ž., kterou ovšem do žádosti o povolení k přechodnému pobytu neuvedl, přestože v roce 2008 si žádal o pobyt na tuto občanku ČR jako otec. Podle žalované oba biologičtí rodiče jsou občany Vietnamské socialistické republiky, žalobce uvádí, že je manželem paní N.T. S. a biologickým otcem L.N., občanky ČR. Podle žalované je zcela logické a nebylo by ani možno předpokládat, že matka nezletilé by již dříve tvrdila, že právě oni jsou rodiče nezletilé, neboť pak by bylo zcela zjevné, že jejich dítě jako dítě státních občanů Vietnamské socialistické republiky, má z ryze účelového důvodu zapsáno jako otce občana České republiky. Takovéto jednání není podle žalované v souladu s veřejným zájmem. Žalovaná odkázala na rozsudek Městského soudu čj. 3 A 18/2010-58 ze dne 1.4.2011, podle něhož ve svém důsledku toto „účelové otcovství“ plní stejnou funkci jako institut „účelového manželství“ a sice, získat na území ČR pobyt a legalizovat jej. Účelové otcovství je ve své podstatě jevem stejného druhu, tzn. ve své podstatě obcházení zákona.

O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002, soudního řádu správního (dále jen s.r.s.) bez jednání, neboť s tím žalobce i žalovaná souhlasili.

Žaloba není důvodná.

Správní orgány posuzovaly žádost žalobce správně na podkladě přechodného ustanovení bodu 1. čl. II. zákona č. 427/2010 Sb., podle něhož řízení podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Jelikož zákon č. 427/2010 Sb. nabyl účinnosti 1.1.2011, rozhodující je právní stav, který zde byl do 31.12.2010.

Žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu byla posuzována podle tehdy platného znění § 87e zákona č. 326/1999 Sb. Podle ust. § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. v relevantním znění policie žádost dále zamítne, jestliže žadatel se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.

Žalobce tvrdil, že neuzavřel účelové manželství ani neučinil účelové prohlášení o otcovství a že případné takové jednání jiných osob mu nelze přičítat. Podle jeho názoru tak nebyly splněny podmínky pro zamítnutí žádosti podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb.

Z demonstrativního výčtu obsaženého v ust. § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. (arg. „zejména“) jednoznačně vyplývá, že dopustit se obcházení zákona za účelem získání přechodného pobytu lze i jiným způsobem, v tomto ustanovením neuvedeným. Správní orgány správně odhalily, že žalobce se v posledních letech opakovaně pokoušel získat v ČR pobyt prostřednictvím tvrzení, že je rodičem občana ČR. Žalobce přitom neustále měnil tvrzení o svých rodinných poměrech a o rodinných příslušnících. V žádostech a při výpovědi uváděl pokaždé jiné údaje, a to i ohledně toho, s kterým dítětem – občanem ČR žalobce vlastně usiluje společně žít. Nejprve se jednalo o P.Ž. (žádosti v letech 2007 a 2008). Naopak v poslední žádosti toto dítě, se kterým žalobce podle výpovědi ze dne 2.12.2008 chtěl žít,

vůbec není uvedeno. Ve výpovědi ze dne 2.12.2008 také tvrdil, že je svobodný, ač v té době byl již ženatý. Neuvedl nic o nezl. L.N., přestože nyní tvrdí, že od roku 2008 měl za to, že se mu L. podobá a že by mohla být jeho dcerou. Žalobce konečně v žádostech vůbec neuváděl to, co tvrdí jeho manželka, tedy že mají spolu ještě syna N. T. H., nar.... Skutečnost, že ani u tohoto společného dítěte není žalobce zapsán jako otec, rovněž potvrzuje, že se žalobce chová při pokusech získat pobyt v ČR účelově. Nejprve (dočasným) zápisem občana ČR jako otce do rodného listu nezl. L.N. získala občanství ČR, a teprve poté se k ní biologický otec přihlásil a prokazoval své otcovství, aby na toto dítě získal pobyt. Z uvedených skutečností je také zřejmé, že v dané věci účelově jedná sám žalobce, nikoli pouze jiné osoby, jak žalobce tvrdil v žalobě. Jeho opakované pokusy směřující k získání pobytu prostřednictvím dětí – občanů ČR lze označit právě za další, výslovně neuvedený způsob obcházení zákona ve smyslu cit. ust. § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb.

Soud nepovažuje za důvodné tvrzení žalobce o porušení procesních ust. § 2 odst. 4, § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, tj. tvrzení o tom, že správní orgány nezjistily skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, že rozhodnutí není dostatečně odůvodněno v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu a že neobstojí úvahy správních orgánů o rozporu s veřejným zájmem.

Podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podle § 50 odst. 3 správního řádu správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Soud má za to, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se správní orgány případem žalobce zabývaly dostatečně. Vzaly v úvahu všechna vyjádření žalobce, výpověď jeho manželky i všechny písemné důkazy, které žalobce předložil. Nadto si správní orgány opatřily další listiny, které jsou součástí správního spisu (např. údaje týkající se J.B., dřívější žádosti žalobce o povolení pobytu za účelem soužití s občankou P.Ž.). Rozsah provedení dokazování je dostačující a zjištěné skutečnosti postačují k posouzení, zda jsou u žalobce dány důvody k zamítnutí žádosti o povolení pobytu v ČR podle ust. § 87e odst. 1 c) zákona č. 326/1999 Sb.

Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je také jasné, jakými úvahami byly správní orgány vedeny, které skutečnosti považovaly za rozhodující, o které důkazy opřely svá rozhodnutí, jak zhodnotily rozpory v tvrzeních žalobce a na základě čeho dospěly

k závěru o účelovosti žádosti žalobce (např. též argument o podání žádosti těsně před skončením platnosti výjezdního příkazu v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně).

Správní orgány obou stupňů opřely svá rozhodnutí v dané věci o ust. § 87e zákona o pobytu cizinců v relevantním znění, zmíněnou směrnicí přímo neaplikovaly. Z napadeného rozhodnutí také jednoznačně vyplývá, kde správní orgány shledaly rozpor s veřejným zájmem ve smyslu ust. § 2 odst. a § 50 odst. 3 správního řádu. Účelovost jednání žalobce a obcházení zákona o pobytu cizinců správní orgány prokázaly. Soud se ztotožňuje se závěrem žalované, že postup žalobce porušuje zájem na ochraně státu před neoprávněně získanými povoleními k pobytu.

Žalobce dále v žalobě označil za důkazy výpověď svoji a své manželky, nicméně oba vypovídali v řízení před správním orgánem, protokoly o jejich výpovědi jsou součástí správního spisu a ze žaloby nijak nevyplynou důvody pro opakování výpovědi. Rodný list nezl. L.N. ze dne 10.9.2012 se pak vztahuje ke skutkovému stavu, který nastal až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, soud však v souladu s § 75 odst. 1 soudního řádu správního při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud neakceptoval ani tvrzení žalobce, že se nedopustil žádného jednání narušujícího veřejný pořádek, veřejnou bezpečnost nebo veřejné zdraví, a že z jiného důvodu nelze jeho pobyt omezit s ohledem na čl. 27 směrnice č. 2004/38/ES.

Podle kap. VI. čl. 27 Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, s výhradou této kapitoly směřjí členské státy omezit svobodu pohybu a pobytu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.

Žalovaná směrnici č. 2004/38/ES výslovně nezmínila, avšak v napadeném rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze čj. 3 A 18/2010 - 58 ze dne 1.4.2011.

Soud dodává, že o kasační stížnosti proti tomuto rozsudku již bylo rozhodnuto Nejvyšším správním soudem dne 30.11.2011 pod čj. 7 As 75/2011 – 95 (dostupný na www.nssoud.cz) a odůvodnění rozsudku nejvyšší instance se opírá výklad pojmu „veřejný pořádek“ ve smyslu zmiňované směrnice. V označené kauze se jednalo také o žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu za účelem sdílení společné domácnosti s občanem ČR, žadatel však nadto pobýval v ČR dlouhodobě nelegálně. Správní orgány rozhodovaly o zamítnutí žádosti podle § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců ve znění pozdějších předpisů, tedy podle jiného ustanovení (z důvodu narušení

veřejného pořádku), než ve věci, která je nyní předmětem přezkumu (z důvodu obcházení zákona podle ust. § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb.).

Směrnice č. 2004/38/ES byla transponována do zákona č. 326/1999 Sb. zákonem č. 161/2006 Sb. s účinností od 27.4.2006. Cíle zákona č. 326/1999 Sb. a směrnice č. 2004/38/ES se překrývají. Podle ust. § 1 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. tento zákon upravuje podmínky pobytu cizinců na území České republiky. Směrnice 2004/38/ES upravuje právo občanů EU a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států EU. Tyto normy tedy vyjadřují právo cizinců pobývat se svými blízkými na území Evropské Unie resp. České republiky.

Jednání žalobce bylo kvalifikováno jako obcházení tohoto cíle. Obcházení zákona (lat. in fraudem legis) je jednání, které neporušuje přímo zákaz daný zákonem, ale je v rozporu s cíli zákona. Ve svém důsledku je takové jednání protiprávní. Je zřejmé, že žalobce primárně usiloval o získání povolení k pobytu, a pouze za prostředek k dosažení tohoto cíle používal institutu povolení k pobytu pro rodinné příslušníky občana. Na základě toho byla žádost žalobce zamítnuta, neboť byla v rozporu se smyslem směrnice č. 2004/38/ES a zákona č. 326/1999 Sb., výslovně vyjádřeným v ust. § 87e odst. 1 písm. c) tohoto zákona. Porušení veřejného pořádku či veřejné bezpečnosti dle cit. kap. 27 směrnice č. 2004/38/ES a ust. § 87e odst. 1 ve spojení s § 87d odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. nebylo důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce o povolení přechodného pobytu na území České republiky.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měla nárok na jejich náhradu žalovaná, která měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení

rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 29. července 2013

JUDr. Petr Kuchynka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková